

Příběh Cyrila Hauptmanna

Cyril Hauptmann pochází z pohraničí. Narodil se v roce 1954 a do svých 12 let žil v malé vesnici Vintířov poblíž Kadaně.

“Maminka dělala na státním statku, tam uklízela a tatínek tam dělal zámečníka, automechanika. A dá se říct, že jsem tam prožil nejhezčí léta, který mě ovlivnily, protože jsme byli parta vesnickejch kluků.”

Na jeho dětství silně zapůsobili vojáci.

„Vintířov leží kousek od jednoho z největších výcvikových prostorů armády ČR, Doupovských hor, a byl tady velký pohyb vojáků. A to bylo něco pro nás „pány kluky“ a jak jsme potom šli trochu do puberty, tak jsem měl takový plán, že bych mohl být voják, že bych chtěl být paragánem. Ale bohužel pak jsem dostal žloutenku a to prostě nešlo. Tam je u těch paragánů takovej záhul, že by to to tělo nedalo.“

V 70. letech, jako náctiletý začal Cyril Hauptmann s partou kluků blíže poznávat okolní krajinu. Sháněl celty a vojenské oblečení. Nejdřív jezdili na jednodenní výpravy, později i nocovali venku.

„Každý si koupil půlku chleba a gulášovou polívku, plus nějakou jinou pytlíkovku, lečo, pár brambor a nějakýho špekáčka. No, a s tím jsme tak nějak vyžili. Většinou to bylo tak, že v neděli už jsme byli bez jídla a vraceli jsme se domů hladoví.“

To, že při výpravách poznal celý region, mu potom pomohlo při další činnosti, když se zakládal Klub přátel města Kadaně. Ve spolupráci s Karlem Išou potom založil dětský turistický oddíl Hraničář, se kterým pořádali dětské tábory.

“To byly takový trochu foglarovský tábory zaměřený na to, že všechno jsme si museli dělat sami. V době největší slávy a díky tomu, že jsme spolupracovali s armádou ČR z Doupova, největší účast, co se týče dětí, tak bylo 86 dětí, tábor, polní a k tomu asi 20 vedoucích a kuchařek apod.“

Později začal organizovat výlety původních obyvatel zaniklých obcí ve vojenském prostoru tam, kde dřív bydleli. Pomohl mu v tom voják Zdeněk Holý, velitel zásobování na Doupově.

„Samozřejmě, město Doupov už bylo srovnaný se zemí. Sem tam je vidět, že tam barák byl, že tam je zbytek nějaké studny, ovocný stromy. A podle těch ovocnejch stromů ty lidi poznali, kde byl ten jejich barák. Takže pak si tam ulomili větvičku třeba z nějaký švestky, nebo já nevím, z jabloně a velký slzy, že prostě no, to tady sázel můj tatínek... Tak to byl takovej asi nejkrásnější a nejhlubší prožitek.“

Cyril Hauptmann a zbytek Hraničářů se snaží starat o historický odkaz krajiny západních Čech. Chtějí, aby vydržel pro další generace.